

Transkribering frakturstil

De mördade kinamissionärerna

Missionär Lund har sändt oss nedanstående meddelande angående den sorgliga tilldragelsen med våra bröder Johansson och Wikholm.

Swedish Missionary Society, Wuchang den 3 juli 1893

Käre doktor Ekman!

Det är i dag vår sorgliga plikt att meddela ett sorgebudskap, som hwarje missionsvän skall läsa med smärta och djupt deltagande. Våra kinesiska medarbetare hafwa nyss kommit ned från Sung-pu (2 dagsresor från Wuchang) med den smärtsamma underrättelsen, att våra bröder Otto Fr. Wikholm och U. D. Johansson blifwit mördade där på ett det allra grymmaste sätt. Detaljerna, sådana som wi fått dem från mr Wikholms lärare, lyda sålunda: På onsdagen förliden wecka började folk skocka sig kring huset, där våra bröder bodde, och fortsatte att belägra detsamma dag för dag tills lördagen den 1:sta juli, då en owanligt stor folkmassa hade församlat sig. På torsdagen och fredagen hade folket varit mycket wänligare än dagarna förut, hwadan Wikholm lär hafwa sagt: "Wi stanna kvar, faran synes wara öfwer. Ty om wi rymma fältet nu, skola våra fiender kanske aldrig tillåta oss komma tillbaka". Af detta framgår, att de varit betänkta på att lämna staden. På lördagen började folket lägga sina hemska planer i dagen, i det att det allt från morgonen jagade efter våra kära bröders lif. Wid 2-tiden på dagen blef folkmassan, som säges uppgått till mellan 10- och 20,000 man, så upprorisk, att bröderna funno det rådigast att fly in i en grannes hus. Jagade allt jämt af blodtörstiga kineser flydde de från hus till hus och hunno ända till det 20:de huset från deras eget, innan den afgörande striden utkämpades. Här sökte de gömma sig på winden, men upptäcktes därigenom, att en af tjänarna igenkändes, just som han sökte undkomma genom folkhopen. Fyra bewäpnade slagskämpar, kända för att wara pöbelns ledare i staden, begåfwo sig nu upp på winden, hwarwid våra bröder efter att hafwa blifwit öfwerfallna och slagna af dessa bofwar med järnstänger och knifwar lyckades få undan tegelpannorna och komma upp på taket. Den wilda hopen, som nu såg sina offer hjälplösa, började hjärtlost skräna: döda dem, döda dem! Och strax kastades stenar mot dem från tusen håll. Alldeles som fordom mot Stefanus. Br. Johansson hoppade först ned från taket i hopp om att kunna tränga sig igenom upprorsskaran, men slogs till marken nästan ögonblickligen. Han rörde på sig en gång, liksom han wille resa på sig men då ljudet genom hopen: slå! Slå! Och strax woro de öfwer honom med sten och bambustänger. En gaf honom baneslaget genom att krossa hans hufwud med en yxhammare. Br. Wikholm, som åsett allt detta, hade nu att wälja mellan att bli stenad på taket, där han war, eller bli sönderhackad af pöbeln, som begifwit sig upp på winden, i händelse han drog sig tillbaka dit, eller ock att hoppa ned på gatan för att ljuta samma död, som br. Johansson gjort några ögonblick förut. Han walde det sista, troligen emedan han närde ett swagt hopp om att kunna undfly, under det att hopen war sysselsatt med att mörda och söndersarga kamraten. Men häruti wardt han sorgligt besviken. Ty knappt hann han till marken, förr än han öfwerfölls med hugg och slag. Somliga sleto af honom kläderna, under det andra tilldelade honom otaliga dödande slag med stenar knifwar och andra wapen. Slutligen krossades äfwen hans hufwud med troligen samma yxhammare, med hwilken Johansson dödades. Kropparna lämnades sedan kvar

på gatan, nakna och blodiga och kanske till mat åt hundarna – en den allra största skymf mot våra trogna bröder, som så ädelt offrat sina lif för kinas frälsning. Jag har just nu tillsammans med engelska och svensk-tyska konsuln varit hos en af provinsens högsta mandariner och begärt officiell eskort till Sung-pu för att hemta kropparna. Mr Archibald af Skottska bibelsälskapet har wälwilligt erbjudit sig att följa med, och det war meningen, att wi skulle afresa i natt. Guvernören wägrar emellertid att gifwa eskort, och wår plan är nu att kalla alla utländningar tillsammans på ett offentligt möte för att se, huru många som wilja gå med. Säkert skol wi blifwa många nog för att reda oss utan eskort. På inga wilkor få våra martyrs kroppar ligga kvar på Sung-pus gator. Flere telegram hafwa blifwit sända till generalkonsuln, herr Bock, men wi hafwa ännu ej fått swar. Stor uppståndelse råder öfwerallt bland utländningarna; endast konsulerna och mandarinerne synas taga det så lugnt, som om ingenting kunde eller borde göras. För några år sedan skulle en händelse som denna kommit guvernören och mandarinerne att springa ut och in hos konsulerna och erbjuda sig att göra allt som göras kan för att försona brottet. Men nu – nu sänder man sina tjänare helt makligt att underhandla. Man har blifwit wan wid, att missionärer skola dödas. Man t. o. m. förbjudes att gå och ska reda på de mördades kroppar. Hwärt hän skall detta leda?

Med nästa post hoppas wi kunna sända utförligare underrättelser. Detta i all hast, för att wännerna därhemma skola slippa få wilsledande uppgifter från utländska tidningar, huru djupt wi sörja våra afhållne bröder, behöfwär jag icke säga.

Ack, det är endast en kort tid, sedan de woro ibland oss, glada och lyckliga, men nu hafwa de wattnat den ädla säd, de så troget sökte utså, med sitt eget blod. O, Herre, hwärför, hwärför? Han swarar: Hwad jag gör, weten I icke nu, hädaneftär skolen I det få weta". Må det wara wår tröst, att Gud regerar, och må våra älskade bröders släktingar och wänner komma ihåg, att han, som lofwat och sagt, att ej ett huwudhår på våra hufwuden skall krökas hans wilje förutan, slumrade icke eller sof, då de kämpade intill blids mot wantron och för evangeliis skull. Nej, han war där, såg allt, tillät allt, men hade också sin afsikt med allt. Och denna hans afsikt skola wi framdeles få kännedom. – I Wuchang, och så widt wi nu känna, råder det frid och lugn på alla andra håll i Kina.

Kära hälsningar från oss alla.

Eder tillgifne

F. Edw. Lund

Hankow den 4 juli.

Efter mycket bråk hafwa wi ändtligen tillkämpat oss rättigheter eller tillåtelse att gå ned till Sung-pu och hämta kropparna upp hit till Hankow. Härwarande svensk-tyska konsuln herr Thyen har i denna sak hittills handlat som en karl och berömmes med rätta af utländska konsulerna i Hankow.

F. E. L